

Turnul rugăciunii

Corneliu Livanu

Turnul rugăciunii

Meditații despre viața de rugăciune

Casa Cărtii, Oradea
2015

Turnul rugăciunii – Meditații despre viața de rugăciune

Copyright © 2015 Corneliu Livanu

Ediție publicată de:

Editura Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Editarea și tehnoredactarea: Timeia Pop

Corectura: Fidelia Stroie

Coperta: Marius Bonce

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Livanu, Corneliu

Turnul rugăciunii / Corneliu Livanu. - Oradea :
Casa Cărții, 2015

ISBN 978-606-732-025-1

242

Cuprins

În loc de prefață	9
Cuvânt-înainte	13
1. Edenul	15
2. La nașterea lui Enos	19
3. Noe umblă cu Dumnezeu	26
4. Avraam, ziditorul de altare	34
5. Mijlocirea lui Avraam	39
6. Scara cerului	45
7. Înfrângerea lui Amalec	49
8. Rugăciunea lui Moise pentru popor	54
9. Moise cere să vadă țara	58
10. Nelegiuirea lui Acan și rugăciunea lui Iosua	62
11. Ghedeon și rugăciunea pentru căpătarea unui semn	67
12. Juruința lui Iefta	73
13. Samson și apa din stâncă	78
14. Vorbește, Doamne!	85
15. Rugăciunea lui Samuel pentru popor	89
16. Ruga lui David în momente critice	94
17. Rugăciunea lui David pentru casa și împărăția sa	98
18. David la aria lui Ornan	104
19. Închinarea și mulțumirea regelui David	108
20. Răscoala lui Absalom	111
21. Rugăciunea lui Solomon pentru înțelepciune	116
22. Rugăciunea lui Solomon de consacrare a Templului	120
23. Ilie pe muntele Carmel	125
24. Elisei și sirienii	132
25. Roaba din casa lui Naaman	138
26. Vindecarea regelui Ezechia	141

27. Regele Asa și răspunsul lui Dumnezeu.	145
28. Rugăciunea lui Iosafat	148
29. Ezra	151
30. Neemia	154
31. Daniel, profet și om de stat	158
32. Închinarea magilor	162
33. Fiți sinceri în rugăciune	166
34. Rugăciunea-model: Tatăl nostru	169
35. Valoarea postului	173
36. Cereți!... Căutați!... Bateți!...	176
37. Fântâna lui Iacov.	180
38. Nevoia de secerători.	184
39. Agonia din Ghetsimani	188
40. Pocăința lui Petru	191
41. Rugăciunea matinală	194
42. Alegerea ucenicilor.	197
43. Rugăciunea de mijlocire.	200
44. Cei zece leproși	203
45. Pilda văduvei nedreptățite	206
46. Pilda fariseului și a vameșului	209
47. Îndemn la veghere și rugăciune	212
48. Ultimul Paște și prima Cină a Domnului	215
49. Tată, iartă-i!	219
50. Înălțarea Fiului omului	222
51. Rugăciunea lui Isus ca Mare-Preot.	226
52. Așteptând în rugăciune	230
53. Stăruința primilor creștini	237
54. Saul din Tars se roagă.	241
55. Corneliu în rugăciune	245
56. Antiohia, biserica rugăciunii.	250
57. Petru în temniță și rugăciunea bisericii.	254
58. Rugăciuni la miezul nopții: Pavel și Sila în temniță	257
59. Chemând Numele Domnului	261
60. Mulțumiri pentru corintieni	264
61. Rugăciuni pentru efeseni.	267
62. Rugăciunea făcută în duhul	270
63. Lauda și ruga lui Pavel pentru filipeni	276

64. Rugăciunea lui Pavel pentru coloseni	280
65. Sfaturi pauline pentru coloseni.	284
66. Rugăciunea lui Pavel pentru tesaloniceni	287
67. Mulțumiri și rugăciune pentru sfinții scăpați de judecată	290
68. Rugăciunea pentru slujitorii Evangheliei	293
69. Adevăratul har ca obiect al rugăciunii lui Pavel	298
70. Rugăciunea pentru toți oamenii	301
71. Îndurare pentru Onisifor	305
72. Rugăciunea pentru Filimon.	310
73. Benedicția finală către evrei	313
74. Rugăciunea și vindecarea bolnavilor.	316
75. Resursele credinciosului	321
76. Ucenicul iubirii	327
77. Roadele pocăinței	332
78. Mirul turnat	337
79. Aduceri-aminte despre oameni ai rugăciunii.	341
80. Maxime și cugetări despre rugăciune	347
81. Inutilitatea rugăciunii pentru morți.	358
82. Dumnezeu caută oameni ai rugăciunii	362
Rugăciuni în versuri	367
Bibliografie	371

M-am dus la locul meu de strajă,
și stam pe turn ca să veghez și să văd
ce are să-mi spună Domnul,
și ce-mi va răspunde la plângerea mea.

Habacuc 2:1

În loc de prefață

Iubite cititor, sunt pe deplin conștient că scrierea unei cărți despre rugăciune nu este o sarcină ușoară. Uneori este mai ușor să sfătuiești pe altul să se roage decât să te rogi tu însuși în mijlocul încercărilor de tot felul.

Deși s-au scris, într-adevăr, multe cărți bune despre disciplina rugăciunii, eu cred totuși că din punct de vedere practic noi, creștinii, am rămas întotdeauna datori Duhului Sfânt, care ne mustră nu fără motiv pentru păcatul nevegherii, așa cum s-au petrecut lucrurile cu ucenicii Domnului Isus în grădina Ghetsimani.

Cred că diavolul nici nu se va sinchisi de vorbele și scrierile noastre frumoase despre rugăciune, dacă nu vom petrece efectiv un timp însemnat din viața noastră în rugăciune.

Așadar, înainte de a mă apuca de lucru, L-am rugat pe Dumnezeu să mă călăuzească, prin Duhul Sfânt, la alcătuirea celui mai bun plan al acestei cărți pe care o consider un fel de „laborator spiritual” al vieții mele devoționale.

Dragi prieteni, fiți siguri că Dumnezeu caută mereu oameni ai rugăciunii pe care să-i folosească în lucrarea Evangheliei. Dorința mea este ca, citind rândurile cărții de față, și dumneavoastră să deveniți astfel de oameni.

În timpul meu de părtășie cu Dumnezeu m-a impresionat într-o dimineață textul de la Luca 14:28–30 care constituia, de altfel, și textul biblic consacrat zilei respective: „Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească? Pentru ca nu cumva,

după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârși, și toți cei ce-l vor vedea, să înceapă să râdă de el, și să zică: Omul acesta a început să zidească, și n-a putut isprăvi!”

Am fost pătruns de un singur gând: temelia unei lucrări nu face toată lucrarea, ci contează să duci până la capăt lucrarea respectivă. O lucrare neterminată este o priveliște neplăcută atât pentru oameni, cât și pentru Dumnezeu, care ne arată în mod plastic, dar și dureros, viața unui creștin imatur spiritual.

Eram sigur că viața de rugăciune cere un preț și că acesta este o parte esențială din costul uceniciei creștine.

Regele David scria că cel neprihănit „tot ce începe duce la bun sfârșit” (Ps. 1:3).

Nutresc convingerea că rugăciunea, în viața unui creștin, este comparabilă cu un turn spiritual, înalt, la care acesta este chemat să lucreze cu mult devotament și cu deosebită migală toată viața.

Înălțimea turnului rugăciunii s-ar putea referi și la sfințenia vieții creștine care constă într-o strânsă legătură cu Dumnezeu, astfel încât aceasta să se poată reflecta printr-o mărturie creștină autentică.

Valoarea strategică a „turnului” vieții de rugăciune ar trebui să fie bine cunoscută de toți străjerii Bisericii de astăzi, deși Biserica nu este o armată defensivă, ci mai degrabă una ofensivă „pe care porțile Locuinței morților nu o vor birui” (Mt. 16:18).

Turnul rugăciunii face legătura dintre pământ și cer, între inima noastră și inima de Tată a lui Dumnezeu. Acesta nu ne va conduce niciodată pe calea izolării sociale, ci va fi o pregătire în vederea atingerii obiectivelor Împărăției lui Dumnezeu în viața oamenilor.

Se știe că, atât în Antichitate, cât și în Evul Mediu, pentru vechile state-cetăți, turnurile aveau un rol de apărare bine definit. Când dușmanul se apropia de cetate, cei care vegheau în turn dădeau primii semnalul de alarmă. Se declara starea de război și se acționa în consecință.

Turnul, prin construcția lui, îți oferă o priveliște largă și până la mare depărtare și-ți pune astfel la dispoziție un timp de pregătire în vederea confruntării.

Cât de mult S-a gândit Dumnezeu, în dragostea Lui, la noi când ne-a dat fiecăruia acces liber la scaunul harului Său, prin rugăciune, în Numele Domnului Isus Cristos!

Domnul ne așteaptă răbdător în „salonul inimilor noastre”. Să nu-L facem să aștepte în zadar, așa cum a făcut a șaptea biserică din Apocalipsa lui Ioan, Biserica Laodiceea.

Este în folosul nostru să întreținem focul sacru al părtășiei cu El și să nu uităm faptul că, fără Domnul Isus, nu putem zidi turnul rugăciunii.

„Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău” (Evr. 10:22) „de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor”, astfel încât rugăciunea noastră să străbată cerurile și să ajungă înaintea lui Dumnezeu împreună cu rugăciunile tuturor sfinților (Apoc. 8:3–4).

În Mica 4:8, profetul din Moreșet vede ce se va întâmpla în vremea din urmă cu muntele Casei Domnului și prevede restaurarea vechii împărății a lui Israel când scrie, printre altele, următoarele cuvinte: „Iar la tine, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni și la tine va ajunge vechea stăpânire, împărăția fiicei Ierusalimului!” Expresiile „turn” și „deal” folosite de profetul Mica sugerează fără îndoială înălțimile spirituale ale sfințeniei oamenilor rugăciunii de care Dumnezeu Se va folosi în viitorul poporului Israel.

Veți fi astfel de acord că „turnul rugăciunii” este exact opusul Turnului Babel. Dacă la construcția celui de-al doilea, oamenii de după Potop au pornit în gând cu mândria și răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu, la „turnul” rugăciunii sunt chemați cei smeriți care-și recunosc în totalitate dependența de Dumnezeu.

Domnul i-a judecat pe oamenii din câmpia țării Șinear încurcându-le limbile pentru a-i răspândi pe tot pământul. „Turnului rugăciunii” pentru Biserică i s-a pus temelie în Ziua Cincizecimii (Fapte 2:1–11), în sensul că fiecare om a auzit minunatele lucrări ale lui Dumnezeu în propria limbă.

În vreme ce Babel reprezintă confuzia în care au ajuns oamenii după ce au decis să-L lase afară pe Dumnezeu, „turnul rugăciunii” creștinului îi unește pe toți copiii lui Dumnezeu născuți din nou pentru noi experiențe cu „Acela care botează cu Duhul Sfânt și cu foc”.

Dacă la Turnul Babel se punea accent pe o politică plină de trufie a celor care voiau să-și facă un nume și să evite împrăștierea, ca să-L sfideze pe Dumnezeu, „turnul rugăciunii” celor ce-L iubesc pe Dumnezeu înseamnă tot efortul lor comun de a duce Evanghelia mântuirii până la marginile pământului.

Rugăciunea nu este numai o lucrare strict individuală, „de odăiță”, ci ea angajează întreaga familie a lui Dumnezeu și pe toți membrii comunității al cărei Cap este Domnul Isus Cristos.

Cine are urechi de auzit să audă și să înțeleagă!

Dumnezeu ne așteaptă pe fiecare să ne înscriem de bunăvoie în această mare „construcție” spirituală a rugăciunii deoarece primii creștini „stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățască, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (Fapte 2:42).

Corneliu Livanu

Pastor în Biserica Creștină Penticostală „Trompetului”

București, 11 iunie 2015

Cuvânt-înainte

Pastorul Corneliu Livanu, autorul unei bogate opere poetice totalizând până în prezent șapte volume, face dovada, prin scrierea acestei cărți, a unei noi vocații: cea de eseist și autor de meditații cu caracter devoțional. Cele optzeci și două de eseuri reunite între copertile cărții de față constituie rodul unei activități de reflecție care completează și îmbogățește slujirea omiletică și pastorală pe care autorul o desfășoară de mulți ani în București.

Fațetele subiectului abordat în carte sunt multiple, textele biblice aflate la baza eseurilor urmând, cu puține excepții, ordinea canonului Sfințelor Scripturi și fiind preluate cu predilecție din Noul Testament. Prin gradul ridicat de accesibilitate, cartea se adresează unui public larg, care nu așteaptă finețurile exegetice întâlnite îndeobște în comentariile tehnice scrise de teologii „de profesie”, ci o hrană îndestulătoare pentru suflet. Din acest motiv, *Turnul rugăciunii* poate fi un ajutor prețios nu doar pentru cititorul „de cursă lungă”, obișnuit să parcurgă Scriptura conform unui program de citire menit să acopere un an de zile, ci și pentru pastorii care slujesc la timpul de rugăciune din slujbele bisericilor evanghelice.

Meditațiile din prima parte a lucrării îi au în centru pe acei protagoniști veterotestamentari a căror umblare cu Dumnezeu i-a consacrat deja ca personaje paradigmatică în celebra galerie a eroilor credinței din Evrei 11 (Avraam, Iacov, Moise, Iosua, Ghedeon, Iefta, Samson, Samuel, David etc.). Cea de-a doua parte a cărții se concentrează asupra lucrării Domnului Isus, respectiv a apostolilor. Stilul acestor meditații, mai degrabă omiletic-dialogal decât

didactic-teologal, îl introduce lesne pe cititor în miezul subiectului și face ca scriitura și substanța argumentării să fie ușor de urmărit.

În final, trebuie să-l prevenim pe cititor că *Turnul rugăciunii* este o lucrare cu o puternică dimensiune devoțională, pe care nu trebuie să o citim „pe nerăsuflăte”, doar ca să ne asigurăm că am „bifat” încă un titlu în lista noastră de lecturi spiritual-devoționale. Ne stă înaintea o colecție de reflecții care se cer citite pe îndelete, cu așteptarea ca Duhul Sfânt să ne îmbogățească viața lăuntrică și să ne îndemne la rugăciune.

Lect. univ. dr. Emanuel Coșac
Institutul Teologic Penticostal din București
Decembrie 2012

1. EDENUL

*Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit;
și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise.*

Geneza 2:8

Relatarea biblică despre grădina Eden, deși lapidară, ne prezintă grija deosebită a Creatorului pentru omul pe care unii l-au numit și „coroana creației”. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său”, citim în Geneza 1:27a.

Omul se deosebește fundamental de regnul animal prin natură și personalitate, prin capacități morale și spirituale, prin conștiință și voință. Facerea omului este specială prin faptul că Dumnezeu i-a atribuit ființei umane propria Sa natură morală și spirituală făcând din el, pe drept cuvânt, coroana creațiunii Sale. Care animal ar putea transmite realizările sale tehnice, științifice sau artistice de la o generație la alta? Care animal este încercat de vinovăție sau își face procese de conștiință atunci când greșește? Care animal dorește să se închine înaintea lui Dumnezeu și are speranța nemuririi dincolo de moarte? Care animal emite o judecată morală cu privire la bine și rău sau poate să-și arate aprecierea pentru frumusețile naturii? Ați văzut vreun câine admirând apusul de soare sau vreun cal stând cu respirația întretăiată în fața unui munte grandios?

Astfel, locul pregătit de Dumnezeu pentru om trebuia să fie demn de bogăția și puterea Creatorului, precum și de slava unei ființe create după „chipul și asemănarea Lui”.

Nu putem să ne imaginăm cu ușurință frumusețea grădinii Eden: pomii „plăcuți la vedere și buni de mâncare”, valurile râului care ieșea din Eden ca să ude grădina, iarba luxuriantă și florile neasemuit de frumoase care răspândeau parfumul lor cel plin de farmec.

Nu știm nici cât au stat primii oameni în rai, și nici vârsta cu care au fost creați bărbatul și, ulterior, femeia sa. Printre alte daruri, omului i s-a dat și darul vorbirii ca să stea de vorbă atât cu partenerul său de sex opus, cât și cu Creatorul divin în fiecare zi.

Cum se bucura prima familie de clipe de părtășie cu Dumnezeu pe care niciun ceas din lume nu le putea măsura!

Ce haruri, ce revărsări de putere, de înțelepciune, de binecuvântare aveau loc acolo în Eden!

Atmosfera de părtășie cu Dumnezeu a omului edenic poate fi comparată cu o viață de rugăciune ideală, cel mai înalt privilegiu dat creaturii de către Creator.

Într-o zi însă, păcatul neascultării întrerupe dulcea părtășie. Până atunci omului îi făcea plăcere să stea în prezența lui Dumnezeu și să primească poruncile Sale pentru lucratul și păzitul grădinii (Gen. 2:15–17). Chiar și în cea mai intensă fericire, omul nu este lipsit niciodată de sarcini specifice și de anumite responsabilități personale. Biblia ne spune până în vremea noastră: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (Prov. 4:23).

Când omul a păcătuit prin călcarea poruncii lui Dumnezeu, au apărut imediat muștrările de conștiință, frica, rușinea, care l-au făcut pe om să se ascundă de fața Creatorului, iar în final i-au adus moartea.

Cum s-a întâmplat atunci în Eden, prin căderea omului în păcat, așa se întâmplă și cu viața noastră de rugăciune: este pândită de șarpele cel vechi care se luptă s-o distrugă cu mijloacele sale diabolice, s-o descurajeze prin anumite așteptări greșite sau să-i tulbure armonia.

După cum primii oameni au avut libertatea de alegere între ascultare și neascultare, tot astfel orice creștin, care constituie o nouă creație (sau zidire) (2 Cor. 5:17), poate să se roage Tatălui ceresc căutând mereu părtășia Fiului Său (1 Ioan 1:9) sau poate ignora divina părtășie, fiind ocupat cu alte lucruri mai puțin spirituale.

Ce altceva ne împinge pe noi spre eșec dacă nu îndoiala și indiferența cu care tratăm promisiunile Bibliei și poruncile lui Dumnezeu?

Adam și Eva, primii noștri străbuni, n-au cunoscut porunca Ziditorului așa cum ar fi trebuit și, de aceea, decizia lor a constituit un dezastru pentru ei și, ulterior, pentru toți urmașii lor.

Ascultând glasul dușmanului, al șarpelui amăgitor numit în Apocalipsa lui Ioan „balaurul cel mare”, „Diavolul și Satana”

(Apoc. 12:9), nu mai poți auzi în acest timp și glasul Creatorului care te cheamă la o viață de rugăciune. „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” (Ps. 50:15).

Prin urmare este necesară o alegere clară. Dumnezeu te-a eliberat de tirania păcatului și a fricii de moarte. Tu ai devenit un membru în familia cerului acceptându-L pe Isus Cristos în viața ta, prin credință (Ioan 1:12). Dar și pentru viața de rugăciune, de comunicare cu Dumnezeu, ți se cere să iei o decizie asupra timpului pe care îl aloci rugăciunii spre a te deschide Duhului Sfânt și Cuvântului Bibliei.

Ce vei face? Te vei ruga?

Numai tu singur poți decide.

Dumnezeu te iubește și vrea să-ți împărtășească viața ta.

El chiar te așteaptă la locul întâlnirii.

Respectă timpul și locul rugăciunii, al întâlnirii tale cu Domnul și nu uita că punctualitatea este o importantă trăsătură de caracter. Nu fugi ca primul Adam de teamă, de rușine, de oboseala trupului sau de mirajul somnului care este atât de dulce dimineața.

Apostolul Ioan scrie creștinilor din vremea sa și, de fapt, prin el, Dumnezeu Se adresează tuturor creștinilor din toate generațiile: „Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu” (1 Ioan 3:21).

Nimeni n-a putut măsura timpul pe care l-a petrecut primul om în Eden. Așa trebuie să fie și rugăciunea noastră: scoasă de sub tirania urgenței, de sub apăsarea grabei suspecte cu care se desfășoară totul în lumea din jurul nostru. Cineva spunea: „Nu se face cunoștință cu Dumnezeu în grabă. El nu dă daruri celui care vine și pleacă în pripă. Secretul cunoașterii și al influenței Sale constă în timpul îndelungat petrecut cu El” (E.M. Bounds).

Biblia ne spune tuturor: „Rugați-vă neîncetat!” (1 Tes. 5:17). Aici apostolul Pavel are în vedere duhul rugăciunii prin care suntem atât de bine acordați cu Dumnezeu și prin care ne facem disponibili pentru El, încât ne putem înălța în orice clipă inimile spre cer lăudându-L pentru minunile Sale, exprimându-ne recunoștința pentru purtarea de grijă plină de dragoste, cerându-I sfat sau

mângâiere pentru noi sau pentru alții. Psalmul 19, scris de David ca imn închinat Creației, se încheie cu un cald apel al psalmistului care sugerează unitatea dintre rugăciune și meditație: „Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu!”

Cuvintele gurii noastre sunt rugăciunile care izvorăsc din adâncul inimii și acestea trebuie împletite cu meditația zilnică și sistematică la Cuvântul lui Dumnezeu.

Marii oameni ai lui Dumnezeu au fost oameni ai rugăciunii, care practicau cu regularitate timpul de părtășie de dimineață. Există numeroase texte biblice (Ps. 5:3, Dan. 6:10 și Mc. 1:35) care descriu viața de rugăciune a lui David și Daniel și, nu în ultimul rând, a Domnului nostru Isus Cristos. Mai găsim și alte exemple de personaje biblice care petreceau un timp îndelungat cu Dumnezeu în rugăciune, precum Neemia și Moise. Neemia s-a rugat „mai multe zile” când a auzit necazul prin care trecea Ierusalimul, iar Moise a petrecut de trei ori patruzeci de zile și patruzeci de nopți singur cu Dumnezeu.

Așadar cum este viața ta de rugăciune?

Te afli pe un munte înalt, în biruință, cu imnuri de laudă pentru Domnul? Sau, dimpotrivă, te găsești în văile deprimării și ale deznădejdii? Dacă te simți fără putere și până astăzi n-ai reușit să experimentezi în viața ta un timp mai îndelungat de părtășie cu Dumnezeu, oprește-te o clipă și meditează în mod sincer asupra tuturor piedicilor care te rețin și îți diminuează bucuria mântuirii, precum și bucuria de a sta de vorbă cu Tatăl tău ceresc.

Recunoaște în mod cinstit că tu nu poți să realizezi dezideratul înalt al rugăciunii îndelungate și cere-I lui Dumnezeu s-o facă El prin tine.

Folosește, dacă vrei, rugăciunea lui David din Psalmul 61:1-2: „Ascultă, Dumnezeule, strigătele mele, ia aminte la rugăciunea mea! De la capătul pământului strig către Tine cu inima mâhnită și zic: «Du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine.»”